

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman

af Bernhard Severin Ingemann.

Tredie Del.

(Fortf.)

„Jo en Konge er der, min Søn, som hverken Marsten eller noget Menneske ustraffet skal lyde Trods, og holder han med vor unge Konge, er Marstens Stykke ikke stort mere, end det Rør, du der knækker.“ Med disse Ord saa gamle Henner alvorlig mod Himlen. „Jeg maa træffe ham snart!“ — vedblev han efter et tankefuldt Ophold. — „Han er os maatte nærmere, end du tror. Paa Hjelms er han ikke; han skal til Halland med sin gode Ven, den nye Erkebisp. I Viborg skal de mødes eller i Åsmild Kloster; hm! maatte raadslaa de der i denne Time om Landets Fordævelse.“

„Jeg tror, du ved alle Ting, Fader Henner!“ — sagde Skirmen forbavset. — „Hvad skal Marsten i Halland? vil han komme Grev Jacob paa Hunebald til Landsætning?“

„Bed du ikke bedre Bæfted? Skirmen! og du har dog en Statsmand til Herre. De vil jo slutte Forlig med den norske Konge i Varberg; men det kan ikke ske uden Marstens Billie. To og maatte tre Rigers Stjæbne har den Nordbrænder nu i sin Magt. Det er paa høje Tid, han faar et Budskab fra Kongernes Herre.“

Den gamle faldt atter i dybe Tanker, og Aase hvi- stede nogle lærlige Ord til sin Elsker uden at forstyrre den alvorlige Døbing.

„Hm! det var dog sært, vi stulde mødes, Rns!“ — tog gamle Henner atter Ordet og betragtede begge de unge Mennesker med Deltagelse. — „Du og Aase ere lige gode Venner endnu, ser jeg. Du skal ellers ikke stort rose dig af Skyten Skirmen! Gudspiorerne vofse ikke paa Træer, og Ridder skal du være, før du faar hende. Nu, frist Mod, Søn! vil ikke St. Jørgen hjælpe dig, saa vil maatte St. Christiaan. Behold du dit Pilgrimsbælt! det skal der være Lykke med: det har den hellige Michael baaret i hundrede Aar paa et Kirkespir. Men der hører mere til Danfen, end et Rør røde Stø, ser du, og vil Ratten fange Fisk, maa han vade Kloen. Hvad har du drebet om efter paa Hærestrup, medens din Herre sidder i Volt og Lænter paa Nordborg?“

„Al, lære Fader Henner!“ — svarede Skirmen — „i Nøden er ingen Tilflugt urimelig, at man jo griber dertil. Min Herres gamle tro Amme ligger ogsaa paa Hærestrup; hun havde fændt mig Bud, hun havde noget vigtigt at betro mig —“

„Hm! Kærlingsnak baader kun lidt!“ — brummede den gamle.

„Nu, hvad vil du der at vide?“ — spurgte Aase nysgerrig. — „Den gamle Kone har gjort dig til Stamme, skal vi se — siden du ikke vil ud med det; hun har vist sørget bedre for din Herre, end du —“

„Bedre mig intet, læreste Aase!“ — svarede Skirmen nedslagen. — „Den uhyggelige Dag, da min fære Herre blev fangen i Stjelskør, havde han fændt mig i et vigtigt Wende til Ribehus, og siden den Dag har jeg ikke tænkt paa andet, end at faa ham fri. Jeg har været tre Gange paa Als; men der er Vagti ved det Helvedes Fængelaarn baade Nat og Dag; to Gang sit de mig fat, og jeg var vist bleven hængt, hvis jeg ikke var undsløben.“

„Du lære, tro Skirmen!“ — udbrød Aase og om- favnede ham. — „Det havde da været en flammelig Død for en Væbner, der saa længe har truet med at blive Ridder!“ — tilføjede hun skaltagtig. — „Nu, bliv ikke vred, Skirmen! jeg holder jo lige meget af dig for det. Hvad kan du gøre for, at man ikke anderledes skanner paa dine Bedrifter? Men fortæl dog, hvad du vil at vide af Ammen?“

„Al, hun gaar i Barndom, Stakkel! og har kun Hovedet fuldt af Galtskab og Urimeligheder. Hun vilde hils mig ind, at hun i otte Dage havde fiddet i min Herres Fængsel i Stedet for ham. Man havde paa Als antaget hende for en Hæls, sagde hun, og Vagten turde ikke nægte hende at besøge fangen. Han var gaaet bort i hendes Klæder, men havde sovert dyrt og helligt at komme igen og udsløse hende inden otte Dage, og i den Tid vilde han ikke vise sit Ansigt eller give sig til kende for noget Menneske. Det maa være noget, Kærlingen har dramt. Det er jo ikke muligt.“

„Hvorfor ikke det? Søn!“ — sagde gamle Henner opmærksom — „det kunde vel lade sig gøre. Det ligner i det mindste din tro, ridderlige Herre; den gode Kone lænder jeg ikke; men hvad stulde faa et det hjaelp, naar den ordholde Drost dog maatte komme igen som Hæls og krybe i Fængshullet?“

„Ja det ved jeg ikke, det er jo netop det urimelige; derfor tror jeg det heller ikke; desuden var det umuligt for Drotte Fjendskab at tie stille i otte Dage og ikke røde sig ved Snaa og Sang. Men underligt er det dog, at hun ved saa god Bæfted med Fængslet. Hun bestreved udbændigt saa livagtigt som jeg selv har set det; derhos gav hun mig denne Nøgle og hvor dyrt og helligt paa, at den kunde aabne den underste Fængselsdør.“

„Ja, saa er du jo en vantro Gjal, om du tvivler læn- ger, Skirmen!“ — sagde Aase glad — „tror du ikke, vi Skindfolk kan tie, naar det gælder en god Ven, saa lænder du os kun lidt; men hvad stulde faa et det hjaelp, naar den ordholde Drost dog maatte komme igen som Hæls og krybe i Fængshullet?“

„Stille Børn! gaar til Side!“ — sagde nu gamle Henner. — „Jeg hører Ryttere paa Vejen fra Klosteret. De kunde vel være Marsten.“

Aase og Skirmen aabde. De stulde sig hastig i Kral- tet ved Søen, hvor de havde mange lærlige Ord at sige hinanden.

Paa Vejen fra Åsmild Kloster nær ved Færgeshuset kom der en Flok stærkt bevæbnede Ryttere med to høje Herre i Spidsen. Den ene var en lang, mager Stikkelse i gestjlig Dragt; han red stolt paa en rolig Pæsganger. Det var den forovne Domproff, Mester Jens Grand, der nu efter den gamle Jon Dros's Død, stont mod Kongens Billie, var valgt til Erkebisp i Lund. Hans Ledfager var en mægtig Kæmpeskikkelse i Staalharnisk, paa en urolig Stridshest; det var Marst Stig selv. De holdt stille paa Vejen, medens Rytterne rede ned til Søen og vandede deres Heste.

„Som jeg siger eder, Herre Marst!“ — sagde den mægtige Prælat — „de skal nødes til at give jer eders Fred og eders Godser igen, naar I tun vil lade Dren- gen beholde Thronen for det første. Med ham er vi dog bedre farnede, end med eders stormægtige Kong Præste- hader.“

„Slap det derud, ærværdige!“ — svarede Marsten. — „I er bange for Præstehaderen? Det Raon forligner han ikke: han er fast den dygtigste og stærke Konge, Norge har ejet. Han er en høj kongelig Sjæl. Naar har en Konge i Norden, før han, taalt en mægtig Broder ved sin Side, som Hertug Håton, uden at kende til Frygt eller smaaligt Rid? Under en saadan Konge vil Danmark og Norge blive et Kongerige, som der ikke er Mage til i Verden. Lad mig saa blot i ti Aar føre Feltherrelæden, medens I fører Krumstaven, og I skal se, Stjalm Hvi- des gamle Slægt er ikke danflægtet siden Abfalens Dag. I Sverrig sidder der nu ogsaa en Barmetonge paa Thro- nen, og ham bliver der aldrig Mand af i hans Dage. Hvad siger I om en verdslig Trefoldighed? ærværdige Herre!“

„I spænder Buen saa stramt, at den brister!“ — svarede Erkebisp. — „Huff paa, I er en fredløs Mand, og eders store Godser ere hjemfaldne til Kronen!“

„Fred kan jeg endnu staffe mig med dette Sværd!“ — sagde Marsten — „og Guds barm jeg og mine Venner nok af, saa længe alt Danmarks Guds er i vor Haand.“

„Men huff paa, I er ikke blot fredløs!“ — svarede Erkebisp med Vægt. — „I er en bandlyst Mand, Marst Stig! skal jeg staffe jer løst af Bandet, maa I ikke staffe mig og Danmark den Præstehader til Konge. For maatte I selv være Herre i Vandet — det var jer fast lige faa let.“

„Vil I friste mig, Grand!“ — sagde Marsten med et Smil — „saa Marst Stig paa Danmarks Throne, maatte Mester Grand ved sidde paa St. Peders Stol, for at holde sin kongelige Frænde i Avel!“

„Det behøves ikke, Herre Marst!“ — svarede den myndige Erkebisp — „I foragter ikke den hellige Kirke og dens Overhoveder, som sin stolte Nordmand. I vilde være for flok til at nægte Nordens første Prælat den Lydighed og Erhøvedighed, han kan forde. Men friste jer vil jeg ikke; tværtimod, jeg ærer eders Selbbeherskelse og høje Sind; dog det er min Sag og ikke eders at fihite Kronen, naar den tan og skal fihites. Jeg er eders Ven, Marst Stig!“ — vedblev han stolt. — „I har haft Præ- ver derpaa. Jeg er nu næst Kongen den første Mand i Danmarks Rige. Han har fristet mig, hvad eders Sag angaar; han har selv vist mig Tilid og betroet mig at virke for Freden med Norge. Jeg gør det — og med Jøer, ikke for Kongens Skyld, men for Rigtets og Kirken Skyld. Jeg ved det vel — I kan med et Ord tilintet- gøte Førliget. Men gør det ikke! Marst Stig! jeg raader jer, gør det ikke! Forlang hvad I vil og stol paa mig, men huff paa, det er mig, som heretter skal trone Danmarks Konger, og jeg behøver ikke St. Peders Stol for at løse og binde saa vel Kongens som vore Ridderses Sjæle.“

Marsten gjorde store Dine og betragtede den dristige Prælat med Forbavelse. „I er en mægtig Mand, det er sandt!“ — sagde han — „men jeg troede for vist, at Erik Skippings Søn ingen bittere Fjender havde i Dan- mark, end eder. Selv efter Thronen forfølger I jo hans tro Mand; I lader dem jo opgrave af eders Kirkegaard, for at begrave dem som Hunde i Ratterhulen. Hvor kan I nu holde saa ivrigt paa Drengeargumentet?“

„Drenge er dog salbet og kronet.“

„Jeg er tilfreds, han er salbet tusinde Gange! — jeg har sovert hans Undergang, og han eller jeg maa falde. Jeg stolede paa eder, Grand! men nu ser jeg, Erkebispens af Lund taenter ikke som Domproffen i Roskilde. Det er en egen Sag med at fihite Sæde, mærker jeg, og de høje Folk kan lettest blive fivmle. Har I paa Erkebispstolen glemt, hvad I lovet mig i Brostfjolen?“

„Det har jeg ikke, læste Marst!“ — svarede Grand — „men har I glemt, hvad vi begge lovede Hertug Val- demar? Han er en Herre, som fortjener trofastere Venner, end dem, der lovede Præstehaderen Danmarks Krone. At jeg nu ikke holder paa Barmetronen for Drenge Skyld, det har jeg vist; men jeg var ikke i eders Raad, da I brød Løftet til Hertugen.“

„Ja saa! nu forstærker jeg eder først tilfulde, ærvæ- rdige; jeg havde glemt, I var Hertugens Striftfader. Forlangte I, at jeg eller nogen ærlig Mand stulde stole længer paa den fine Herre, saa maatte I have opbrugt det Skriftebarn lidt bedre. Kunde han være saa fejt og trods at understride min Fredløshedsbom, vilde han vist heller ikke beante sig paa at understride min Dødsbom.“

„Mig kan I talte for, I slap saa let!“ — svarede Grand. — „Hertugen handlede som eders klogeste Ven, da han understrev denne Dom. Han kan, som Rigsfor- stander have den verdslige Fordømmelse, naar Tid er; og staffer I os Forlig med Norge, skal I ikke længer være en bandlyst Mand! Den Tid kan komme, da I vil fævne den falliggørende Kirkes Velsignelse og grue for dens Forbandelse. Foragi ikke den hellige Lynstraale, læste Marst! den har jo før smeltet Kroner og fihriet Kamper, som vare stærkere end I.“

„Ha, ti med eders Bandftraale!“ — svarede Marsten harmfuldt, idet han stolt hævede sit Hoved og red frem. — „I ser jo paa mig, at en dygtig Mand kan være karst og stærk, hvor mange Forbandelser der saa er løst over ham i Lundes Domkirke. Med de himmelske Vaaben er det forbi; de skal ikke ryste Marst Stig et Haarsbred fra hans Vej!“

Som han højt og stolt sagde disse Ord tonebde Vaabe- fangen fra den myrde Konges Grav med en forunderlig stærk Klang over den stille Sø.

„Hvad var det?“ — sagde Marsten og stansede.

„Det var din Konges Blod, der streg om Hævn mod Himlen!“ — svarede en hul Stemme tæt ved ham, idet Henner Frisers høje Pilegrimsstikkelse hævede sig ved den omvendte Baad og stod truende frem for ham i Maane- skinet.

Det var som Blodet blev Is i den stærke Feltherres Aarer; han stirede paa Pilegrimen, som paa et grueligt Genfærd, medens atter hine forunderlig smertelige Toner løb over Søen fra Kongegraven.

„Hør! hør!“ — sagde Pilegrimen — „saaledes skal det her klage og jamre, til Kong Erik og hans Mordere staa for Guds Domstol paa den næste Dag!“

„Satan! hoo er du?“ — raabte Marsten og drog sit Sværd.

„En Kongedråbsmand, som du!“ — var Svaret — „men jeg har gjort Bod for min Synd. Dig bringer jeg nu det sidste Varsel. Foragi ikke Forbandelserne! foragi ikke de himmelske Vaaben, Marst Stig! Menneskefjende er et Rør; men Herrens Haand er stærk, og hans er Hævnen. Omvend dig, Stig Andersen! eller din Time er nær. Saa bød mig den hellige Fader abbare Dig. — Vort Konge- blodet af din Haand og gør Bod! eller bestit dit Hus og vent Døden og Fordømmelsen! — Din Sjæl er vejet og funden for let — din Frist er tun slakket!“

„Henner! er det dig?“ — raabte Marsten og svingede sit Sværd — „ha, vogt dig! dit graa, affindige Hoved skal ikke bestytte dig mod min Harm!“

„Hør! hør!“ — vedblev Pilegrimen rolig og blev staa- ende ubevægelig, medens en sagte Vind atter bar Vigilie- tonerne over Søen. Sørgeløret voffede, og der bødvede som en Strøm af de dybeste Graveltoner over deres Hoveder i den stille Nat. „Hør, hør!“ — gentog Pilegrimen — „Graveltonerne stige mod Himlen — de bede for Konge- skjælen, der foer bort i sine Synder — men de tone Ve og Fordømmelse over hans Mordere!“

„I, fordømte!“ — raabte Marsten som rasende og hans Kæmpesværd blinde mod den høje Pilegrims Pande; men i samme Øjeblik faldt det ham klirrende af Haanden, og det var ham som om der lødvede et Flammen- sværd for hans Dine i Lusten. Han sporede forfærdet sin vilde Hingst og foer bort, ledslaget af den gestjlige Herre, der ogsaa var bleven dødblet og forsedde sig, idet han forsvandt paa den dunkle Vej. Kort efter red Marstens Rytterfære forbi den høje Pilegrim, der med Aase ved Haanden stred langsomt frem ad Vejen, medens den unge Væbner endnu stod tavs og alvorlig ved Baaden og stattede sig til det lange St. Michaels-Sværd.

Fire Uger vare forløbne siden hin stille Nat, da den usjelige Marst Stig havde mødt Henner ved Viborg Sø og hørt Vigilietonerne fra den myrde Konges Grav. Solen gik ned og tæstede sine sidste Straaler paa Hjelms Borgtaarne. Tavs og stille red den firengede Marst med sine Ryttere over den lille D og imod Borgen. Han kom fra Mædet mellem den danske og norske Konge i Varberg, hvor hans usjelige Trods og nymgænde Fordringer havde aldeles tilintetgjort Forliget. Han vendte tilbage til Hjelms med stolt Pølelse af sin frugtelige Magt og Indblydelse; men hans jernfaste Afsyn var blegt, og hans ranke Kæmpes- stikkelse syntes at vakle i Sæblen. For den myndige Er- kebisp Graand havde han forbulgt, hvor stort et Indtryk hin bejndnerlige Begivenhed havde gjort paa ham. Han havde set over sig selv og det hele Wæbenty, som han kaldte et blot Tilfælde eller et ondfaldsfuldt Gøglespil af den halogale Henner. Efter en for og fuld Afsted med Erkebispens var han rejst ene med sine Ryttere fra Konge- mødet; men paa Hjemreisen havde han ikke talt et Ord. Han kunde ikke bortjage den Forestilling, som han dog selv anfæa for en Drom, at Sværdet var splintret i hans Haand af et vireligt Lyn. Det var ham endnu steds som han under Vaadefangen fra Kongegraven havde hørt Død og Fordømmelse fornyedes ham af et Genfærd, og at et mægtigt Cherubsværd havde ramt ham i Lynet, medens de anlægende Graveltoner strømmede til Himlen over hans bandlyste Jøse. Med nedbøjet Hoved red han ind ad den gamle Borgport paa Hjelms. Marst og grublende steg han af sin Hest og traadte ind i den hvalvede Taarnhal til sine Døtre.

Den stille Margrethe gik ham denlig i Møde og spændte hans Harnisk af, medens den lille, utaalmodige Ulrika overvældede ham med nysgerrige Spørgsmaal om, hvor han havde været, og om han bragte Bytte og Kostbarheder hjem med sig denne Gang.

„Har du ikke Guld og Kostbarheder nok endnu? du vilde Raavnege?“ — sagde den mørke Borgherre uden at se paa Varnet. — „Jeg har dog bragt dig mer, end nogen Kongebatter i Danmark har ejet. Hm!“ — tilføjede han med dæmpet Røst — „den Tid kan vel komme, da du maa nøjes med mindre. — Gat ud til Kammermesteren, Ritte!“ — bød han i streng Tone — „han skal aabne dig Statkaret og give dig Rosentransen, Kong Erik Chri- stophersøn bad sin sidste Ven ved, — den skal du gemme som din Fædrearsv!“

„Tat, Fader, Tat!“ — sagde den lille, rødbinde- de Pige. — „Men hvorfor er du altid saa vred, naar du er god imod mig? — Den bejlige Perlesnor med Diamanterne maa jeg nu faa at pynte mig med! — det var herligt!“

„Tat!“ med disse Ord løb den lille, muntre Pige ud og flappede overgibten i Hænderne.

„Og du min fromme Margrethe!“ — vedblev Marsten og betragtede den stille, blege Datter bevaaget — „du bryder dig ikke om mine Stætte — dig giver jeg min Velsignelse — hvis den ingen Forbandelse er!“ — tilføjede han halv sagte, idet han lagde Haanden paa hendes Hoved og spimlede. — „Gat ud og hent mig Huskapellanen!“

„Er du fag? lære Fader?“ — spurgte Datteren be- thymret — „din Haand er som Is — du er ganske bleg —“

„Det gaar vel over!“ — sagde han mørk og læstede sig i en Armstol. — „Gør som jeg siger! og bliv paa dit Kammer til jeg lader dig falde! — Gud velsigne dig!“

Med Taarer i Zinene gik den lille Margrethe ud. Kort efter traadte en lille, frugtfuld Alert ind og bødvede sig dby for Borgherren uden at sige et Ord.

„Jeg lever ikke længe!“ — sagde Marsten. — „Be- red mig til Døden, hvis du kan, Alert! og giv mig det højhelige Sakrament! man maa jo dog ogsaa tænke paa

Gud og sørge for sin Sjæl. Striffe vil jeg ikke!“ — ved- blev han. — „Al Verden ved hvad jeg har øvet — og den Alvidende ved det jo bedst.“

Den ængstelige Alert begyndte stælvende paa en af de Taler om de fiv Dødsfynder og de mange Sambittig- heder, han ved sig Lejlighed plejede at bruge; men Mar- sten afbrød ham utaalmodig: „Den Sladder hjælper mig ikke!“ — sagde han. — „Jeg vil ikke høre dine Ord, Alert! men Guds Ord. — Kom med Sakramente! det har bedre Kraft. — Kong Erik sit det ikke for sin bratte Død“ — tilføjede han halv sagte — „men han sit det dog med sig i Risten. — Nu hurtig, Alert! hvi tøver du?“

„Al, strenge Herre Marst!“ — flammede Alerten — „jeg tan — jeg tør saa vist ikke! — Den tanoniske Met — Kapitlet og den hellige Fader vil fordomme mig, hvis jeg tækker en bandlyst Mand det højhelige.“

„Død og Helvede! du skal, seje Alert! eller det koster dit Liv!“ — udbrød Marsten og greb til sit Sværd.

„Al, naadigste Herre! det har dog ingen Kraft, saa længe Kirkenes Forbandelse ikke er tagen fra eders Hoved —“

„Satan, hvad siger du? ingen Kraft? det vil vi dog forsøge! — Gaa! hent det straks — eller du er Dødsens!“

Den stælvende Alert gik hastig med en nymg ad- lydende Mine, men han kom ikke tilbage; han ilede over Hals og Hoved ud af Borgen og tog Flugten.

Marsten blev steds blegere. Han stirede paa Døren, hvoraf Alerten var gaaet ud, som det var en Himmeldør, hvorfra en Engel stulde bringe ham Redning; men Døren aabnedes ikke. Han vilde rejse sig, men fant magtesløs tilbage. Han vilde raabe; men hans Røst var fvaq, og ingen lod til at høre det. Uendelig traadte hans Svend, Mads Jyde, ind. Den stærke Svend mærkede ikke straks sin Herres Forfatning. „Her er en fremmed, højfornem Mand, strenge Hr. Marst!“ — meldte han rolig og blev staaende fiv ved Døren med Haanden paa Staalhuen — „han vil med Djævels Vold og Magt herind straks.“

Marsten vintede og lod sig bringe et Væger Vin, hvor- ved han kom noget til Kræfter. — „Alerten — Kapellanen!“ — raabte han derpaa ængstelig.

Den tro Svend saa nu med Forstrækkelse sin Herres Tilstand og styrkede ud for at hente baade Væst og Læge. Næppe var han ud af Døren, fænd den anmeldte frem- mede traadte ind. Det var et stabelig Herre med Pur- purkaabe og høj Fjerhat; hans Ansigt var skult i den store Kappesold; den gled til Side, og et dristigt, fint Ridderansigt kom til Synne; men det var blegt og uroligt. „Hertug Valdemar!“ — udbrød Marsten og vilde rejse sig, men fant atter tilbage i Stolen — „kommer I hid for at se hvoreledes den Mand der, som I har dømt fredløs?“

„Kommer jeg i saa alvorlig en Stund?“ — udbrød Hertugen forbavset — „nu vel, saa har Gengældens Engal da ogsaa hjemstegt eder! — saa kommer jeg for silde til at kæmpe med jer paa Liv og Død!“

„Det lod sig vel endnu gøre!“ — svarede Marsten og hævede sig i Stolen. — „Nu, lad høre hvorfor! men flynd jer!“

„I har, som en menfvoeren Fortæder, brudt jert Løfte og Ridderord — I har lovet den norske Konge min Krone.“

„Ja, da I havde brudt Vagten og gjort mig fredløs.“

„Det gjorde jeg for at fresse jer; det vidste I; men det var jer et kærkomment Paastub. Dog hvad anden Trostak kunde jeg vente af en Kongemorder?“

„I anklager eder selv, Hertug Valdemar! den Svnd, hvis det var en Svnd, deler I med mig. — Jeg havde meget at hevne — I tun sidet. Kon I tvætte eders Hæn- der, hvad Kongebudet angaar — Raadet var dog eders selv mit.“

„En magtigere har dømt imellem os“ — sagde Her- tugen. — „Jeg vil gaa og ikke forbande jer i jert Døds- fund; men et Ord maa I sige mig — en Gaade maa I løse mig, som har gjort mig rafende; hvor er Løve- daggerten, jeg gav jer i den Time, vi soor Tyrannens Fald?“

„Den blev i hans Brist!“ — svarede Marsten — „den var fra eder — paa den stulde det fendes, at I var vort Hoved og vor Fjerstie. Jeg grov selv eders Navn derpaa. I stulde dele vor Lykke og være os vis.“

„Stjændige Fortæder! saaledes vilde I drage mig med jer i Fordømmelsen!“ — ha! men sig, hoo var Anklageren, der kunde vise mig Blodpagtens Doff for Kongens og Folks Dine?“

„Var det ikke Drost Hæsel, saa lad eders Striffe- fader sige jer, hvad Engelen hedder, der anklager de trølsse!“

„Drosten var det ikke!“ — sagde Hertugen og spimlede — „han sad i Lænter paa Nordborg — eder selv var det — eder selv, bandlyste Kongemorder! — eller det var Djævelen —“

(Fortf.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents.

Indbunden \$1.20.

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark

og hans Samtid.

Omslag 80.

Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse.

I Umslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.